Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII № 116 (2220). ● ВІВТОРОК, 28 вересня 1976 року ● Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д.І. ЧИЖЕВСЬКОГО

УКАЗ
Президії Верховної Ради СРСР

ПРО СКЛИКАННЯ П'ЯТОЇ СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:
Скликати п'яту сесію Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік дев'ятого скликання 27 жовтня 1976 року в місті Москві.

Голова Президії Верховної Ради СРСР
М. ПІДГОРНИЙ.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль. 24 вересня 1976 р.

Відкриття бюста М. В. ПІДГОРНОГО

25 вересня на центральній площі міста Карлівка Полтавської області зібралися трудівники промислових підприємств, хлібороби, представники інтелігенції, партійних, радянських і громадських організацій, гості на урочистий мітинг, присвячений відкриттю бюста двічі Героя Соціалістичної Праці М. В. Підгорного.

Бюст М. В. Підгорного відкрили перший секретар Полтавського обкому партії Ф. Т. Моргун, представники трудових колективів і громадськості.

Слово надається голові Полтавського облвиконкому Г. І. Пуденку. Трудівники Полтавщини, сказав він, з повагою відзиваються про свого земляка — члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР. М. В. Підгорний пройшов великий шлях від рядового робітника до визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави.

На трибуні — ветеран партії Т. Д. Плужник. Я був особисто знайомий, говорить він, з Миколою Вікторовичем, який почав свою трудову діяльність у 1917 році учнем, потім слюсарем головних механічних майстерень, був одним з активних організаторів комсомольської організації району, а тепер є членом політичного штабу нашої ленінської партії.

(РАТАУ).

Свято театрального мистецтва

З кожним роком ширшають горизонти самобутніх талантів нашої степової Кіровоградщини. 700 самодіяльних театральних колективів нині об'єднують понад десять тисяч любителів сцени.

В області вже стало традицією восени проводити свято театрального мистецтва. Вшосте свято взяло початок минулої суботи в парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна обласного центру. Сюди зійшлися представники громадськості, діячі культури і мистецтва. Кіровоградці тепло зустріли дорогих гостей з Київського державного академічного театру імені Ів. Франка — народних артистів республіки М. Задніпровського і С. Станкевича, заслужених артистів УРСР В. Сміян-Берізку, Г. Яблонську, М. Шутька, посланців Одеси і Харкова. Вони поклали до підніжжя пам'ятника В. І. Леніну вінки квітів. Букети лягли і до пам'ятника М. Кропивницькому.

Учасники урочистого відкриття свята театрального мистецтва зібралися в обласній філармонії. Присутніх привітала заступник голови виконкому обласної Ради депутатів трудящих Є. М. Чабаненко. Відбувся концерт, приурочений пам'яті нашого земляка, видатного українського драматурга Івана Карповича Карпенка-Карого (Тобілевича), а також 100-річчю українського професіонального театру.

Присутні в залі щирими оплесками прийняли фрагмент з вистави Кіровоградського державного музично - драматичного театру імені М. Л. Кропивницького «Є така партія!» за п'єсою І. Рачади, виступ заслуженої артистки УРСР

(Закінчення на 2-й стор.).

РЕЗЕРВ — СУМЛІННА ПРАЦЯ

Урожай-76

Коли в колгоспах району підбивають підсумки роботи за минулий день, кожного разу відзначають: добре працювали водії Знам'янського автотранспортного підприємства 10036.

На початку вересня трудівники цього господарства закликали всіх водіїв області підтримати почин харків'ян і розгорнути боротьбу за вчасне перевезення цукрових буряків. Вони зобов'язалися виконати сезонне завдання до 25 жовтня, а до свого свята — Дня працівника автомобільного транспорту — перевезти понад план 40 тисяч центнерів коренів.

Автомобілісти додержують слова. Головне в їхній роботі — не відступати від графіка перевезень. Та водії вже доставили з поля на бурякоприймальні пункти 80 тисяч центнерів коренів, що значно більше, ніж передбачено графіком. Але ритм роботи цукрозаводу не порушено. Бо ж там виникла потреба в сировині.

І саме в ці дні, коли пройшли дощі, коли в багатьох колгоспах машини стали на ремонт, жодний грузовий автомобіль підприємства не вийшов з ладу, бо ж до сезону тут добре готувалися, створили три ремонтні бригади.

Одну з них очолює молодий електрозварник Леонід Плаксієнко. Раніше у нього не все виходило гаразд. А нині йому доручають найвідповідальнішу роботу. Поруч нього працюють молоді слюсарі, токарі. Молодіжна бригада доброякісно відремонтувала причепи, закріплені за колективом грузовики.

— На кожному з нас лежить висока відповідальність, — відзначив комсомолець Микола Власенко. — Адже від того, чи вчасно ми вивеземо врожай цукрових буряків, значною мірою залежить якість сировини, а отже, й кількість надпланового цукру. Працюємо нині за методом бригадного підряду. Комсомольці підприємства вважають, що важливий резерв — сумлінна праця кожного.

В. МЕЛЬНИК.

м. Знам'янка.

НЕ ПОСПІШАЮТЬ

Ми хотіли б запитати «прожектористів» колгоспу «Зоря»: чи бувають вони на буряковій ниві? З перших днів збирання з колгоспу на пункт почали возити корені низької якості — механічно пошкоджені, в'ялі, недоочищені. Час іде, потік сировини наростає, а в «Зорі» ніяк не налагодять чіткої роботи бурякового конвейєра.

Механізатори господарства вже накопали 8 тисяч центнерів коренів. 4.115 центнерів їх кілька днів лежать у полі в буртах. Тож ми й цікавимось у вас, шановні «прожектористи», скільки ще днів корені пролежать на полі?

П. ОХОТНА — хімік,
В. ОНУФРІЄНКО — бухгалтер Павлиського бурякоприймального пункту.
Онуфріївський район.

НА ТРАСІ «ДРУЖБА»

Натужно ревуть бульдозери, трубоукладачі. Поблискують вогники електрозварки. Метр за метром прокладається трансконтинентальна магістраль газопроводу Оренбург — Західний кордон СРСР. Це одна з найбільших сучасних новобудов країн — членів Ради Економічної Взаємодопомоги. Більше року на території Олександрівського району працюють будівельники з Німецької Демократичної Республіки. Півторатисячний загін молодих спеціалістів прокладає трасу на четвертій дільниці, що простяглася від Кременчука до міста Бара Вінницької області. Їм належить виконати чи не найбільший обсяг робіт, щоб уже 1978 року сталевою магістраллю запульсувало голубе паливо.

... Керівник електрозварників Гюнтер Хаас витер спітніле чоло, приємно усміхнувся. Ми порозумілися з ним без перекладача. Хаас розповів:

— Працюємо з вогником. Швидко виросло наше містечко. Вже на повну потужність діє трубозварювальна станція, посиленими темпами ведемо будівництво компресорної, укладаємо труби, діаметр яких сягає півтора метра. А оце днями на нашій дільниці відбулася, можна сказати, знаменна подія: ми зварили труби на сотому кілометрі...

Той день був справді святковим для німецьких будівельників. Їх тепло привітали заступник міністра вугільної та енергетичної промисловості НДР доктор Харрі Бернштейн, генеральний директор будівництва четвертої дільниці газопроводу Вернер Хойнцер, секретар первинної організації Соціалістичної єдиної партії Німеччини Рената Мюллер. Ця подія стане для всіх пам'ятною, особливо для Хааса Гюнтера та його колеги Зігфріда Герхарда: їм вручили високу відзнаку Німецької Демократичної Республіки — медалі «Активіст соціалістичної праці».

— Іноді нам доводиться працювати в дуже важких умовах, — продовжує мій співбесідник. — По-перше, зварювання таких труб — процес чи не найскладніший. А, по-друге, траса проходить через водойми, заболочені місця, через яри і вибалки. Та все ж ми справляємося зі своїм завданням успішно. Адже нам довірили прокладати магістраль соціалістичної співдружності. Тим більше, що багато бригад носять імена Миколи Гастелло, Олега Кошового, Миколи Островського, інші колективи борються за присвоєння їм цих імен. Наша робота повинна бути надто точною, бо — уявляєте — газ ітиме трубами під тиском 75 атмосфер. І швидкість чимала — тридцять кілометрів на годину. Тож якість шва повинна бути на найвищому рівні. А залежить усе це не від окремих осіб, а від усього колективу.

Шов на сотому кілометрі наклав Гюнтер Хаас. Знаменно це для нього, бо автором першого шва на дільниці був саме він.

Недалеко від села Бандурового снують потужні трубовози, укладачі. Не знають утоми бульдозери, все більше й більше появляється спалахів на трубах.

І. ЖЕВАНІВСЬКИЙ.

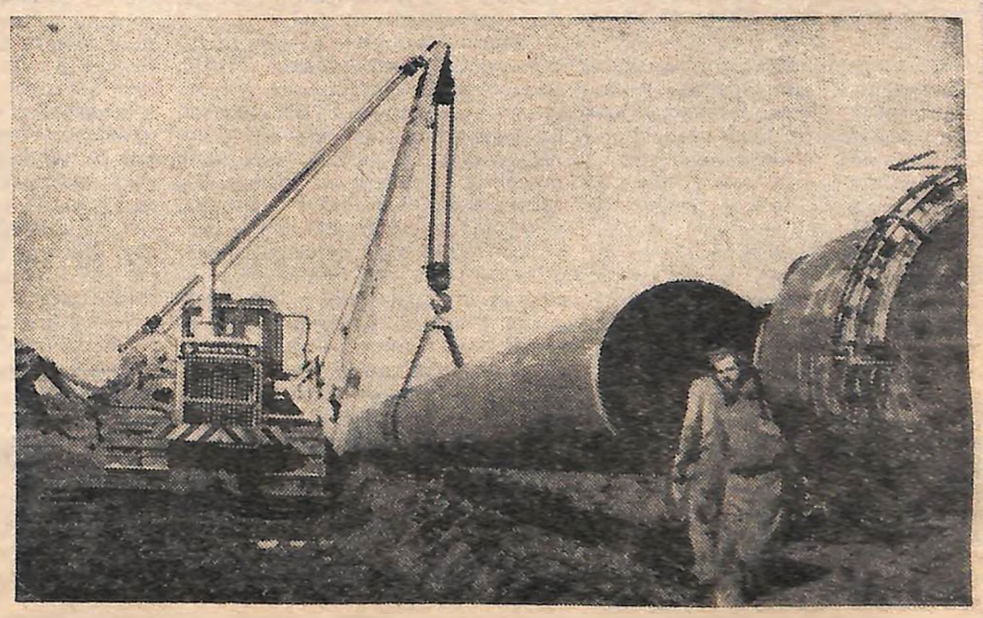

Електрозварник Гюнтер ХАРТМУД.

Стикування труб.

Фото автора.

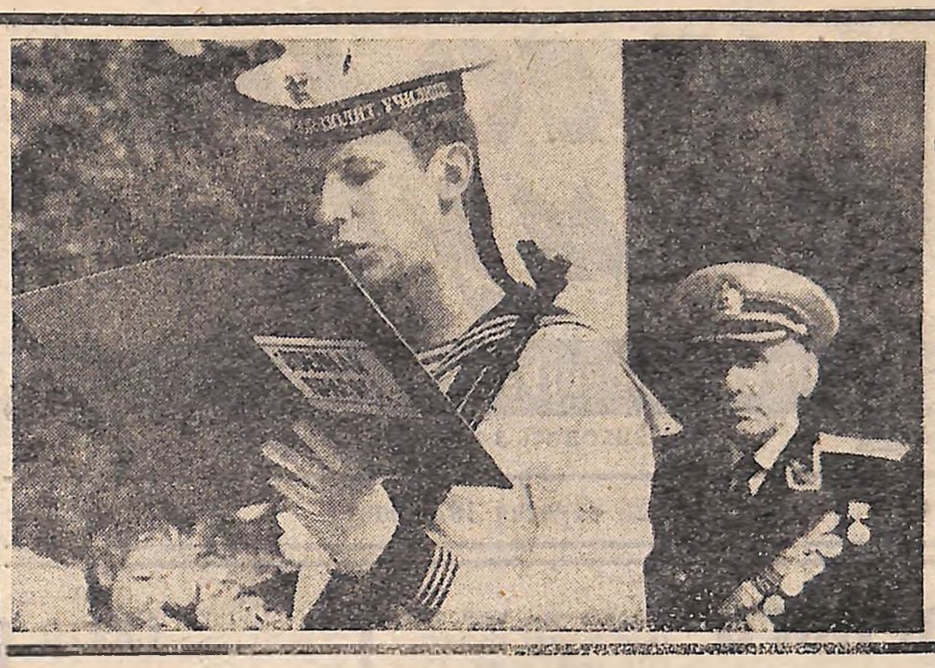

Службу несуть сини

НОВИЙ НАВЧАЛЬНИЙ РІК... НА ПЕРШОМУ КУРСІ КИЇВСЬКОГО ВИЩОГО ВІЙСЬКОВО - МОРСЬКОГО ПОЛІТИЧНОГО УЧИЛИЩА ВІН ПОЧИНАЄТЬСЯ З ПРИЙНЯТТЯ ПРИСЯГИ.

НА ФОТО: КУРСАНТ ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСІЄНКО ДАЄ ПРИСЯГУ.

Фото А. ПІДДУБНОГО. (Фотохроніка РАТАУ).

ШКОЛА ГАРТУ, ШКОЛА ЖИТТЯ

Помічено, що час, проведений молодою людиною в строю захисників Батьківщини, робить благотворний вплив на розвиток її особи. Батьки, зустрічаючи сина, який повернувся з армії, звичайно захоплюються змінами в його обличчі, поведінці, характері. Вони бачать, що він змужнів, зміцнів, став зібраним, підтягнутим.

Служба в Радянській Армії і Військово-Морському Флоті допомагає молоді глибше усвідомити свій обов'язок перед Батьківщиною, відповідальність перед народом.

Якщо спробувати виділити те головне, що робить службу в Радянській Армії і Військово-Морському Флоті справжньою школою загартування, школою життя молодих людей, то можна було б відзначити такі основні фактори.

Насамперед, це високе історичне призначення Збройних Сил СРСР, які є надійним гарантом безпеки будівництва комунізму в країні та оплотом миру в усьому світі. Радянський воїн служить в ім'я інтересів трудящих, а отже, і своїх власних інтересів. І сьогодні актуально звучать слова В. І. Леніна, який свого часу відзначав: «... Уперше в світі створено армію, збройну силу, яка знає, за що вона воює, і вперше в світі робітники і селяни, які приносять неймовірно тяжкі жертви, ясно усвідомлюють, що вони захищають Радянську соціалістичну республіку, владу трудящих...» Розуміння цього робить величезний вплив на формування політичної свідомості радянського воїна, його духовного обличчя.

Це, по-друге, загальнонародний та інтернаціональний характер Радянської Армії і Флоту. В сучасних умовах наші Збройні Сили за цілями і за складом є загальнонародними. В їхніх рядах несуть службу представники дружніх класів і соціальних верств. Усі військовослужбовці — начальники і підлеглі, рядові і командири — вихідці з робітників, колгоспників, трудової інтелігенції. Їх зв'язують міцніюча єдність політичних поглядів, згуртованість, дружба і товариськість. Сини всіх націй і народностей Радянської країни вважають своїм священним обов'язком службу у Збройних Силах. Вони користуються однаковими політичними й соціальними правами, мають рівну можливість просування по службі. В кожному військовому колективі утверджується здорова моральна атмосфера, пройнята духом дружби народів, почуттям взаємної поваги воїнів не залежно від їхньої національної чи расової належності. Все це, разом узяте, формує воїна-патріота, воїна-інтернаціоналіста.

Третій важливий фактор ідейного й морального загартування воїнів — це цілеспрямована партійно-політична робота командирів, політорганів, партійних і комсомольських організацій. Можна з повним правом говорити, що протягом служби юнаки, які наділи армійські і флотські шинелі, збагачують свої політичні знання, розширюють культурний кругозір. За два-три роки солдати і матроси проходять солідний курс суспільно-політичних наук, який включає в себе питання історії Радянського Союзу і його Збройних Сил, внутрішньої і зовнішньої політики Комуністичної партії і Радянської держави, актуальні проблеми зміцнення оборони країни, розвитку міжнародних відносин.

Четвертий фактор пов'язаний з науково-технічним прогресом, у результаті якого сьогоднішні бойова техніка і зброя Радянської Армії і Флоту далеко перевершили те, що вони являли собою на кінець минулої війни і в перші післявоєнні роки. Але науково-технічний прогрес робить величезний вплив не тільки на якісне вдосконалення озброєння. Він також значно змінює співвідношення людини і військової техніки, характер воїнської праці.

Сучасна бойова техніка та озброєння більш владно вимагають формування у особового складу високої спеціальної підготовки, творчого мислення, самостійного підходу до розв'язання практичних завдань, всебічного розвитку інтелектуальних і фізичних здібностей. Деякі види зброї стали настільки складними, що для оволодівання ними дедалі частіше необхідне застосування глибоких і різнобічних знань. У ході бойового навчання солдати і матроси стають майстрами бойової кваліфікації. Причому багато з них паралельно освоюють на такому ж рівні суміжну спеціальність.

Воїни, що прослужили в армії або на флоті певний строк, як правило, дістають технічну професію, яка дає їм змогу після звільнення в запас легко знайти роботу. Наприклад, танкісти поряд з набуттям навиків водіння бойових машин освоюють і принципи управління тракторами різних марок та систем, комбайнами й іншою гусеничною та колісною технікою. До цивільних спеціальностей, що їх дістають танкісти, належать і такі, як ремонтники (слюсарі, токарі і т. д.), електрики, радисти, експлуатаційники та інші.

Сучасний солдат — це член екіпажу танка, бойової машини піхоти, обслуги ракетної установки, артилерійської системи і т. д. Від його дій, виконання ним своїх обов'язків, отже, залежить успіх усіх товаришів по службі. При такій ситуації колектив заінтересований у навчанні, вихованні кожного свого члена, робить на нього свій виховний вплив.

Разом з тим військова служба пов'язана з подоланням різних труднощів, а нерідко з риском для життя. Широко відомо, що силами радянських воїнів знешкоджено велику кількість мін, снарядів, бомб, залишених на радянській землі і на території інших країн німецько-фашистськими військами в роки минулої війни. Подолання труднощів у бойовому навчанні і службі загартовує воїнів, зміцнює їхні морально-бойові якості, вчить виходити переможцем із найважчого становища.

І ще один фактор. Видатний радянський полководець М. В. Фрунзе підкреслював, що «військова організація — це специфічна організація, яка вимагає від своїх членів особливої чіткості, ретельності, витримки, швидкості виконання всіх розпоряджень». Життя і побут у Радянських Збройних Силах будуються таким чином, щоб вони благотворно впливали на розвиток у воїнів усіх цих якостей. Основою основ такого виховання є твердий уставний порядок, що підтримується командирами і начальниками всіх ступенів.

Командирська вимогливість грунтується на правових нормах, визначених загальнодержавним і військовим законодавством. Вона відповідає принципам морального кодексу будівника комунізму: «Гуманні відносини і взаємна повага між людьми: людина людині — друг, товариш і брат». Робітник і міністр, солдат і маршал — усі вони товариші по боротьбі за спільну справу. Класова єдність особового складу Збройних Сил СРСР — одна з вирішальних умов їх монолітності, сили і непереможності. Вона є й базою розвитку високих бойових і моральних якостей радянських громадян, одягнених у військову форму.

Кожний із названих факторів впливає на радянського воїна в органічній єдності з іншими. Командири і політпрацівники комплексно підходять до всієї справи навчання і виховання особового складу. Вони добиваються, щоб і бойове навчання, і партійно-політична робота забезпечували ідейне й моральне загартування воїнів, сприяли розвиткові їх професійної майстерності, дисциплінованості, вихованню мужності і стійкості. При цьому враховується, що навчання і виховання в армії і на флоті починається, як кажуть, не з «чистого аркуша». На службу приходять юнаки з рисами характеру, що вже намітилися, якостями, сформованими в сім'ї, школі, на виробництві. Минулого року, наприклад, серед поповнення, що прийшло в армію і на флот, було 78 процентів комуністів і комсомольців, понад 75 процентів людей з вищою і середньою освітою.

Служба в Радянській Армії і Військово-Морському Флоті становить, як правило, відносно невеликий період у житті людини. Проте набуті в бойовому строю навики і звички люди проносять через усе життя. В кімнаті бойової слави однієї з військових частин поряд з реліквіями, що розповідають про діла героїв війни і досягнення особового складу в дні мирного навчання, виставлено добірку листів воїнів, що звільнилися в запас. Серед них — лист нині знатного московського будівельника Героя Соціалістичної Праці Миколи Злобіна, в якому говориться: «З вдячністю згадую армійську службу. Вона стала для мене, як і для всіх, хто стояв у бойовому солдатському строю, доброю школою. Школою витримки і дисципліни, ідейної стійкості і морального загартування».

Тисячі молодих радянських патріотів, що пройшли військову службу, щороку поповнюють ряди робітничого класу, колгоспного селянства, радянської інтелігенції. Армійське і флотське загартування дає їм змогу успішно працювати на всіх ділянках комуністичного будівництва.

О. СКРИЛЬНИК,
капітан 1-го рангу.
(АПН).

СВЯТО ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Валентини Паюхіної, яка виконала арію Джільди з опери Верді «Ріголетто», «Баркаролу» Шуберта. Посланці франківців показали уривок з вистави «Житейське море» за п'єсою І. Карпенка-Карого.

На сцені обласної філармонії продемонстрували свої творчі здобутки артисти Кіровоградського лялькового театру, учасники народного самодіяльного театру Палацу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка», самодіяльних народних ансамблів «Юність» педінституту імені О. С. Пушкіна та «Весна» міського Будинку культури імені Компанійця, інших художніх колективів.

Свято театрального мистецтва, як складова частина Першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих, триватиме до 2 жовтня. Нині в будинках культури і клубах читають лекції, доповіді, проводять бесіди про розвиток театрального мистецтва на Кіровоградщині, про корифеїв українського театру. У проведенні цього річного свята беруть участь члени Одеського міжобласного відділення Українського театрального товариства, представники Спілки письменників України, Міністерства культури УРСР, Центрального Будинку народної творчості, літературно-меморіальних музеїв Л. Толстого, М. Заньковецької, М. Коцюбинського. Кіровоградцям, олександрійцям, світловодцям, новоукраїнцям, маловисківцям, новомиргородцям, знам'янчанам харків'яни привезли цікаві вистави.

Чарівні мелодії свята театрального мистецтва лунають від Дніпра до Бугу.

ПІДТРИМАЙТЕ ПІСНЮ!

ТРЕБА ДІЯТИ

Уважно перечитавши рейдовий матеріал «Молодого комунара» «І в полі, і в клубі», я хочу поділитися своїми думками, досвідом, який є в нашому районі. Перш за все, ми підтримуємо ініціативу новоукраїнців: «Сільському Будинку культури — постійну турботу комсомолу». Потрібна ініціатива.

А починати діяти, мені здається, треба з «голови» — з проблеми кадрів. Інколи буває так: приходить дівчина чи хлопець до райкому і просить знайти роботу. Можу, каже, і в клубі працювати. А мені (та й іншим працівникам апарату) важко буває вирішити: давати путівку на навчання до культурного закладу чи ні. От якби при райкомі комсомолу існувала комісія з фахівців (а її, вважаю, легко створити), питання розв'язувалося б на професійному рівні. Така комісія могла б рекомендувати правлінням колгоспів здібних людей як майбутніх культармійців села. А потім і контролювати їхню роботу, допомагати їм на місці. Гадаю, що при такій постановці питання підготовки культосвітніх кадрів для села ми позбулися б прикрих випадковостей, що помітно відбиваються на діяльності клубів, усій ідейно-виховній роботі серед молоді.

Слушна думка новоукраїнців про узагальнення існуючого в районі позитивного досвіду, про поширення його.

У нас такий досвід є. Тут можна було б назвати і колгосп імені Дзержинського (голова правління Герой Соціалістичної Праці В. Аленьков виступав у «Молодому комунарі»), і колгосп «Маяк». У першому господарстві секретар комітету комсомолу Віктор Макієнко сам керує музичним ансамблем, він учиться в інституті культури. Наслідки цього відомі читачам вашої газети, про них писав т. Аленьков: у селі добре налагоджено роботу Будинку культури, самодіяльних аматорів поважають і люблять односельці.

Молодий комуніст Анатолій Андріяш — нині секретар партійної організації колгоспу «Маяк», а недавно був комсомольським ватажком. Він створив естрадний оркест. Сам їздив до Києва добирати інструменти. Я це веду до того, що коли є справжній ентузіаст, коли він енергійна й ділова людина, любить і знає свою справу, то навколо нього, а значить, і в клубі, вирує цікаве, змістовне культурне життя. Ми найближчим часом плануємо узагальнити на засіданні бюро досвід роботи кращих сільських будинків культури і поширити його.

Особливу увагу слід звернути на віддалені села. Вони є в кожному районі. У нас, наприклад, у Макарисі комсомольський секретар Микола Мацкевич налагодив роботу «Прожектора». Вміє працювати. А ось до клубу руки у нього не доходять. Необхідно віддалені села взяти під особливий контроль райкомів.

Клуб на селі — це не тільки місце відпочинку, а й передусім важлива ділянка ідейно-виховної роботи серед молоді. І вести її треба на належному рівні. Ми створили так званий «музичний патруль». Головний зміст його діяльності — покласти край халтурі, сприяти вихованню справжнього естетичного смаку, дбати про ідейний зміст вечорів відпочинку. До складу патруля входять викладачі музичної школи і працівники райкому комсомолу.

У розмовах зі своїми товаришами, другими секретарями райкомів, мені не раз доводилось чути таке: «З клубом важко». Так, нелегко, бо системи, як то кажуть, «кухні» клубної роботи ми не знаємо. Тож було б доцільно хоча б раз на рік проводити обласний семінар, на котрому можна було б послухати лекції досвідчених фахівців, ознайомитися з позитивним досвідом в області. Це принесло б чималу користь загальній справі.

Л. ЛАНЕВСЬКИЙ,
другий секретар Знам'янського райкому ЛКСМУ.

СВОЇ ПЕРШІ УРОКИ

РУКУ, ВЧИТЕЛЮ!

Від чого залежить настрій молодого спеціаліста? Поставлю запитання конкретніше: настрій кожного з 34 цьогорічних випускників педагогічних вузів та училищ, які за направленнями прибули в Долинський район?

— Навіть не думайте — якийсь куток. Ми вас нікуди не відпустимо, — відразу сказали Олені і Наталі. І запросили пожити в учительських сім'ях.

У перші вересневі дні дівчата справили новосілля. Ключі від квартири в будинку, спорудженому для вчителів Кіровської середньої школи, одержало й подружжя Кулішів. Найпомітніша в кімнаті Олени Штанаук і Наталі Матвєєвої стажерка з книгами, учнівськими зошитами. Все необхідне у них уже є: ліжка і стіл виділила школа. Купили дзеркало. З часом і затишок прийде — це ж тільки початок. Головне зараз (я переконалась у цьому під час поїздок по району) — не спасувати перед труднощами перших уроків.

Для Марійки Гамоти проблеми «де жити?» не існувало. Колишня учениця Марфівської восьмирічки, вона повернулася сюди після закінчення училища. Прийняла від попередниці другий клас.

Двадцять шість її перших вихованців дружно вітаються, дивляться зацікавлено і трохи насторожено.

Провівши нас, Марійка швидко прямує до школи. Боязно залишити дітей хоча б на кілька хвилин.

А що ж у районному центрі? В Долинську середню школу № 1 прибуло четверо випускників. Годинами їх забезпечили. Викладають «свої» предмети. А з житлом... Валентина Солдатенко поселилась удвох з колегою в крихітній кімнатці інтернату — коли одна готується до уроків, іншій доводиться чекати. За кілька кілометрів, з дому, щодня добирається на роботу Валентина Хропко.

Не кращі справи й у тих, хто працює вже два, три, навіть чотири роки. Як і раніше, живуть в інтернаті.

Необхідно, щоб у перспективних планах (ними поділився директор І. З. Зимич) на одному з перших місць стояло питання про квартири для молодих спеціалістів. Самозаспокоєння типу «район — не село, тут аби де-небудь улаштуватись» — поганий порадник.

Три школи з двадцяти трьох (стільки їх у районі). Кілька новобранців. А решта? Як зустріли їх?

Вчорашніх студентів на серпневій нараді прийняли в учительську сім'ю. Через кілька днів зібрали в райвиконкомі для окремої розмови. Запросили відповідальних людей — другого секретаря райкому партії І. А. Супруна, голову міськвиконкому О. І. Попкова. Рада молодих учителів спільно з райвно планує проводити такі зустрічі регулярно. З тим, щоб свої сумніви, пропозиції висловлювати тут і колективно їх розглядати.

Є неписаний закон педагогічної етики — підтримати молодого колегу діловою увагою, добрим словом. Дати радісну впевненість: тебе тут чекали. В більшості шкіл Долинського району його, безперечно, дотримуються.

Т. ЛЮДНА,
спецкор «Молодого комунара».

Спорт

Наталка ТЕРЕЩЕНКО розпочала займатися спортивною гімнастикою у вісім років, коли навчалася у другому класі Кіровоградської середньої школи № 11. Наставник Наталки Едуард Йосипович Нечай через рік поїхав працювати в Магаданську область. Невдовзі туди вирушила і Наталка разом з батьками.

Торік Н. Терещенко на юнацькій першості країни, виступаючи за програмою кандидатів у майстри спорту, зайняла перше місце. А нині, на всесоюзних юнацьких змаганнях в Кіровограді вона стала срібною призеркою серед тих, хто виконував програму майстрів спорту.

„ЗІРКА" — „КРИСТАЛ" — 2:1

Слід було чекати, що футболісти Херсона після поразки в попередньому турі в Полтаві крагнутимуть до перемоги в Кіровограді. Але гості вибрали суто захисний варіант. Це полегшило дії господарів поля. Перед кожною їхньою атакою футболісти «Кристала» відкочувались до свого штрафного майданчика, щоб усією командою зберегти ворота недоторканими.

І все ж, захопившись навальним штурмом, кіровоградці втратили пильність і дали змогу Анатолію Санетку відкрити рахунок. Та перевага херсонців була недовгою. Спочатку Олексій Кацман зрівняв рахунок, а потім Андрій Карлюк вивів свою команду вперед.

У підсумку — перемога «Зірки» (2:1).

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

НАЙМЕНОВАНИЙ, АЛЕ БЕЗЛИКИЙ

Сьогодні вранці мій п'ятирічний син спитав, чому сквер називається іменем Ленінського комсомолу. Я зніяковіло знизав плечима. Не знаю, справді не знаю. Тут є зажурені верби, граціозні тополі, оксамитні трави... Але чому ж імені комсомолу?

Поруч упорядкованої території дитячо-юнацької спортивної школи сквер виглядає пасинком. Прикро бачити на алеях купи пожовклого паперу, недокурки, побиті пляшки. Щовечора сквер перетворюється в улюблене місце хуліганів. Та й кращого місця для того, щоб «роздавити пляшку», не знайдеш. Недалеко гастроном, у сквері темно — освітлення немає.

Я не знаю, хто саджав тут дерева, вирівнював кущі терну, сіяв оксамитну траву. Але впевнений, що люди робили це не для того, щоб сюди прикочували діжки з пивом, вели жваву торгівлю вином, кролями та іншим.

Я дивуюсь, чому студенти педагогічного інституту, працівники і члени клубів ДТСААФ, вихованці дитячо-юнацької спортивної школи так байдуже обминають і невисихаючі калюжі, і порожній басейн, невідомо для чого призначений, і невпорядковані галявини, і пообламувані кущі.

Сквер носить ім'я Ленінського комсомолу. Воно зобов'язує нас, молодь Кіровограда, зробити цей зелений куточок міста зразковим, незвичайним.

І нехай він буде не просто «об'єктом». Нехай розповість сквер нам про себе, а людям про нас, молодих кіровоградців. Про наші звершення, плани на майбутнє.

Адже на його алеях засобами наочної агітації можна розказати про передовиків комсомольсько-молодіжних бригад, кращих спортсменів міста, наших ровесників, які загинули на війні. А вітрина «Комсомольського прожектора», фотовиставки! Думаю, що все це не тільки прикрасило б сквер, а й зробило б відпочинок молоді змістовнішим.

Ну, а засипати вибоїни, прибрати бруд можна за кілька суботників.

Л. САВЧЕНКО,
робітник.

м. Кіровоград.

Нові дані про Марс

Льодяний покрив у північних районах Марса складається з замерзлої води, а не з вуглекислоти, як гадали деякі вчені раніше. Про це повідомили спеціалісти лабораторії реактивних двигунів у Пасадені (штат Каліфорнія), які обробляють дані з автоматичних станцій «Вікінг». Припускають, хоч поки що це і не підтверджено вимірюваннями, що з водяного льоду складається і південна шапка Марса.

Вчені гадають, що на Марсі значно більше води, ніж передбачалося. Вони вважають, що решта води знаходиться під грунтом, у шарах вічної мерзлоти. Дослідження «Вікінга-2» також дають підстави зробити висновок, що водяним льодом заповнений і кратер Корольова, який знаходиться у північній частині планети, але на південь від льодяної шапки.

Планета „МК"

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

БЕРЛІН. Понад 50 тис. гостей побувало на традиційній виставці досягнень молодих новаторів Берліна. У столичному залі імені В. Зееленбіндера було представлено більше тисячі експонатів, зроблених умілими руками юнаків і дівчат.

Однією з цікавих подій нинішньої виставки була зустріч керівників берлінських підприємств з «майстрами завтрашнього дня» — так тут називають молодих винахідників. Вони обговорювали проблеми впровадження винаходів у виробництво. Спеціалісти високо оцінили показані експонати, про що свідчить укладення договорів про використання на підприємствах столиці ряду приладів і агрегатів. Разом з молодими берлінцями в залі імені В. Зееленбіндера демонстрували свої досягнення їх друзі з Москви, Варшави, Праги і Будапешта.

НЬЮ-ЙОРК. Зростає безробіття серед американської молоді. За даними бюро трудової статистики міністерства праці, в серпні майже 20 процентів молодих американців віком від 16 до 19 років, або 1,8 млн. чоловік, офіційно вважались безробітними.

Рівень безробіття в середньому по країні становить тепер 7,9 процента всього самодіяльного населення.

САН-ХОСЕ. Тут проходить зустріч студентів країн Латинської Америки і Карібського басейну, організована з ініціативи міжнародного союзу студентів і латиноамериканської континентальної організації студентів. Представники Колумбії, Венесуели, Панами, Куби та ряду інших країн, які беруть в ній участь, виступають за зміцнення союзу студентів з усіма демократичними силами континенту, що борються проти імперіалізму і фашизму.

Делегати закликали до активізації боротьби за демократизацію системи освіти, проти імперіалістичного засилля в національній культурі латиноамериканських країн, за надання народам цих країн права вільно розпоряджатися своїми природними ресурсами.

Учасники зустрічі палко вітали рішення про проведення XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у 1978 році на Кубі.

КОЛОМБО. Спілка студентів Шрі Ланки, керована Компартією, величезною більшістю голосів здобула перемогу на виборах до студентської ради університетського містечка Відьяланкара при університеті Шрі Ланки. Кандидати спілки випередили основних суперників — представників студентської організації Об'єднаної Національної партії — більш як на 200 голосів. Тепер спілка студентів Шрі Ланки здійснює керівництво в університетських містечках Перадені, Коломбо, Відьйодайї і Відьяланкара.

ЧЕТВЕРТИЙ З'ЇЗД КМВ

КАРАКАС, 25 вересня. (ТАРС). Четвертий з'їзд комуністичної молоді Венесуели (КМВ) почав роботу в столиці країни. В його роботі беруть участь 400 делегатів, які прибули з усіх куточків Венесуели, а також представники молодіжних організацій різних країн світу.

На відкритті з'їзду з промовою виступив Генеральний секретар Комуністичної партії Венесуели Хесус Фаріа. Побажавши делегатам з'їзду успіхів у роботі, він відзначив, що форум молодих комуністів проходить у період зростання сил соціалізму і прогресу, в період грандіозних перемог народів у боротьбі за своє визволення — у В'єтнамі, Анголі та інших країнах.

Хесус Фаріа закликав комуністичну молодь Венесуели глибше вивчати марксизм-ленінізм, будувати свою діяльність на принципах пролетарського інтернаціоналізму, зміцнювати солідарність з народом Чілі, який перебуває під гнітом військово-фашистської хунти, рішуче боротися за звільнення з ув'язнення Луїса Корвалана та інших патріотів, які знемагають у катівнях Піночета.

Четвертий з'їзд КМВ обговорить завдання, які стоять перед комуністичною молоддю Венесуели, розгляне питання про зміни в статуті організації, обере керівні органи КМВ.

НОВИЙ РОЗГУЛ НАСИЛЬСТВА В БОСТОНІ

НЬЮ-ЙОРК, 25 вересня. (ТАРС). Новим розгулом насильства відповіли бостонські расисти на недавню заяву міських властей про те, що «пристрасті в Бостоні вгамувалися і шкільне життя увійшло у своє русло». «Ніякого перемир'я!», «Залиште білі школи для білих!», «Негри, забирайтеся до себе в Гарлем!» — з такими лозунгами прийшли білі шовіністи до однієї з найбільших бостонських шкіл «Гайд-парк скул».

Вранці біля будинку школи зібрався натовп з 200 білих хуліганів, які закидали камінням шкільні автобуси з негритянськими учнями.

Зав'язалася сутичка, в якій з обох сторін взяло участь близько 800 чоловік. Поліція, що прибула до школи, кийками відокремила негритянських учнів від расистів і загнала їх в автобуси. Поліція провела арешти, але, незважаючи на те, що призвідцями сутички були білі хулігани, більшість арештованих — негритянські школярі.

Цього дня жоден негритянський учень не був присутній на заняттях у «Гайд-парк скул»: поліція відправила негритянських школярів додому.

Перемога лейбористів на Мальті

Вибори, які відбулися цими днями на Мальті, — невеликій острівній державі в самому центрі Середземного моря, — принесли перемогу лейбористській партії. У важкій боротьбі з опозиційною націоналістичною партією вона завоювала більшість у парламенті і дістане тепер можливість знову сформувати уряд, який очолить її лідер Д. Мінтофф.

Результати виборів на Мальті мають не тільки велике значення для самої цієї держави, яка займає важливе стратегічне положення в Середземномор'ї. Вони справлять певний вплив на ситуацію в усьому цьому регіоні. Справа в тому, що в центрі передвиборної боротьби на Мальті стояли питання зовнішньої політики і оборони. Лейбористський уряд, який відстоював політику неприєднання і нейтралітету, виступав за остаточний вихід країни з орбіти Північноатлантичного блоку. Він вирішив повністю ліквідувати англійські військові бази на Мальті після 1979 року, коли закінчиться строк чинності відповідної англомальтійської угоди. Націоналістична ж партія проголосила курс на зближення з Заходом і обіцяла надати військові об'єкти на острові в розпорядження НАТО.

(ТАРС).

ПРИРОДА І МИ

В перші тижні нового навчального року багато юних екскурсантів і туристів вирушають на побачення з рідною природою у «Веселі Боковеньки». Заповідник є визначною ботанічною пам'яткою садово-паркового мистецтва Кіровоградського степового краю. Читачі нашої газети звернулися до редакції з проханням докладне розповісти про мальовничий дендропарк. Задовольняємо їхнє бажання.

СЬОГОДНІ У «ВЕСЕЛИХ БОКОВЕНЬКАХ»

ШУМИТЬ-ВИГОЙДУЄТЬСЯ на вітрах цей чарівний лісопарковий масив. Він вабить своїми відлунями, а то й ласкаво-урочистою тишею.

Якою б дорогою ви не їхали в Долинську — з Кіровограда, Миколаєва чи Дніпропетровська, — кожна з них вражає степовим безмежжям. Понад автомагістралями — гостролисті клени, закучерявлені липи, ясени, розлогі дуби. Всі ці придорожні лісосмуги, немов річки, біля села Братолюбівки впадають у зеленошумне море, посеред якого барвистою перлиною виблискує славетний дендропарк «Веселі Боковеньки».

«Веселі Боковеньки» — один з багатьох зразків вітчизняного садово-паркового будівництва. Заклав дендропарк пристрасний любитель і великий знавець паркової справи М. Л. Давидов — нащадок відомого роду Давидових, котрі брали активну участь у Вітчизняній війні 1812 року, а трохи пізніше — в повстанні декабристів та в обороні Севастополя (1854—1856 рр.).

Ще з дитинства у Миколи Львовича виявилась любов до матері-природи.

Після здобуття юридичної освіти він протягом десятиліття мандрував по Росії та багатьох західноєвропейських країнах, поглиблено, з великим інтересом вивчав дендрологічну флору, всюди, де тільки вдавалося, скуповував і привозив до с. Іванівки саджанці й насіння цінних деревних і чагарникових порід. 1893 року, залишивши посаду мирового судді в торговельному містечку Братолюбівці, М. Л. Давидов почав закладати парк. Понад тридцять п'ять років віддав він своєму улюбленцю-заповіднику.

Яке ж головне багатство «Веселих Боковеньок»? У розлогій заплаві річки Боковеньки і на пологих схилах степової балки Скотоватої зібрано багатющу колекцію дендрологічної флори, в якій представлено понад дев'ятсот видів і форм різних дерев та чагарників. Їх доставили сюди з усіх широт і континентів — Криму і Кавказу, Сибіру і Уралу, Центральної і Північної Європи, Східної Азії, Японії, Канади, Північної і Південної Америки. Різноплемінний рослинний світ дендропарку, котрий займає площу 543 гектари, здається, символізує братерське єднання людей.

Серед численних «переселенців» є рідкісні дерева й чагарники, завезені сюди з країн, котрі мають відмінний від тутешніх країв клімат. Прижилися в дендропарку унікальний представник хвойних третинного періоду — теплолюбний болотний кипарис, який у природному вигляді зберігся лише в південно-східній частині Південної Америки, тюльпанне дерево з ніжним, схожим на гітару листям і квітами, що зовні нагадують тюльпани. Постійну прописку дістали в цій степовій зоні ялина східна і платан західний, абрикоси маньчжурські і ялина блакитна.

У ПОДАЛЬШОМУ знайомстві з дендрологічною флорою нам допомагає Валентина Федосіївна Білокрис. Вона всі повоєнні роки трудиться в цьому заповіднику. Починала з робітниці, а згодом її призначили лаборанткою.

— Рідкісним і єдиним на Кіровоградщині,— розповідає вона, — є виплекане тут дерево гінкого прадавнього японо-китайського походження, в незмінному вигляді воно збереглося ще з крейдяного періоду.

Валентина Федосіївна показує куртину оцтового дерева. Виявляється, назване воно так тому, що в прадавні часи його плоди використовували для надання оцтові приємного смаку. Акліматизувались у тутешній місцині залізне дерево і високий бундук канадський, туя західна з Північної Америки і клен гостролистий, що з успіхом використовується в озеленювальних цілях майже на всій європейській території СРСР. Тут же виструнчились декоративний каштан київський і посухостійкий клен татарський, липа маньчжурська і горобина грецька, рокитник австралійський і ялівець козацький...

Така насиченість унікальними представниками дендрологічної флори надає «Веселим Боковенькам» з їх привабливими краєвидами, замріяними дібровами й гаями особливої декоративності.

Адже розмаїта ландшафтна побудова дендропарку не може не викликати інтересу і навіть захоплення. Тут немає рівних, прямих алей. Вони петляті або спіральні й розраховані на те, щоб з композиційного центру, крізь коридори масиву, можна було оглядати всі п'ять віялоподібно розміщених краєвидів, котрі вимальовуються на тлі глибокої повітряної перспективи і створені з допомогою поєднання груп дерев, задумливих галявин, водойм та залишених при закладанні дендропарку просік.

На базі «Веселих Боковеньок» функціонує селекційно-дендрологічна станція Українського науково-дослідного інституту лісового господарства та агролісомеліорації імені Г. М. Висоцького АН УРСР. За повоєнні роки її працівники вивели чимало зимостійких сортів різних деревних порід, котрі прижилися на степових просторах нашої країни і за її межами. Колектив станції, очолюваний кандидатом сільськогосподарських наук П. П. Бадаловим, розв'язує проблемні питання паркознавства, інтродукції та акліматизації деревної і чагарникової рослинності, її селекції і гібридизації для впровадження нових видів і форм у народне господарство, популяризує досвід зеленого будівництва в нашій та багатьох інших областях республіки.

ЯКЩО комусь із вас доводилось бувати в павільйоні лісового господарства на ВДНГ СРСР, то ви, напевне, звернули увагу на дуби з розлогими зелено-соковитими кронами. Та не тільки за свою зовнішню красу ці дерева удостоїлись честі бути висадженими на виставочній алеї. Вони мають дивовижні властивості — стійко переносять як спеку, так і цупкі морози, можуть рости в будь-яких кліматичних поясах. Ці дерева — плоди багаторічної праці в галузі гібридизації і селекції члена-кореспондента Всесоюзної сільськогосподарської академії імені В. І. Леніна, професора Українського науково-дослідного інституту лісового господарства та агролісомеліорації С. С. П'ятницького.

Ще в передвоєнні роки видатний учений провів на базі «Веселих Боковеньок» близько ста тисяч схрещувань різних форм дубів. Методом віддаленої гібридизації йому вдалося вивести чимало нових гібридних форм цінних у господарському відношенні дерев, які дістали загальне визнання в науці і практиці. Чотири з цих форм випробовуються нині в полезахисних лісонасадженнях і відзначаються високою посухостійкістю, швидко йдуть у ріст.

А тепер уявіть собі волоський горіх завбільшки з куряче яйце. Плід своїм розміром утроє більший від звичайного.

— Роботи по селекції грецького горіха, — розповідає П. П. Бадалов, — у нас ведуться понад сорок років. За цей час шляхом відбору і гібридизації виведено нові зимостійкі сорти, котрі мають велике наукове й практичне значення.

Почату свого часу роботу в цьому напрямі за останні роки у взаємодії з працівниками дендрологічної станції плодотворно продовжує професор Донецького університету, доктор біологічних наук Ф. Л. Щепотьєв — автор багатьох фундаментальних праць, присвячених дендрології, акліматизації, селекції деревних порід і лісознавству.

Саме такі великі горіхи й вивели Федір Львович та його колеги у «Веселих Боковеньках». Кращі форми цієї культури використовуються тепер для масового розмноження в господарствах Кіровоградської та інших областей. Створені вченим нові сорти горіхів експонувались на ВДНГ СРСР і дістали п'ять балів — найвищу оцінку атестаційної комісії. У дендропарку Ф. Л. Щепотьєв одержав також посухостійкий перспективний сорт швидкоростучої тополі, який присвоєно ім'я Ю. Гагаріна.

Майже 150 науково-дослідних інститутів Радянського Союзу, а також Угорщини і Болгарії, Польщі і Чехословаччини, Бельгії, Франції та інших зарубіжних країн підтримують постійні ділові зв'язки з працівниками Веселобоковеньківської селекційно-дендрологічної станції. Цей науково-дослідний заклад з його чудовим Давидовським парком є тепер важливою насінницькою базою цінних деревних і чагарникових порід, акліматизованих в умовах степової зони України.

В. КРАМАРЕНКО,
вчений секретар правління обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури.

Самотність.

Перші кроки.

Фотостюди С. ФЕНЕНКА.

КУТОЧОК КОЛЕКЦІОНЕРА

МАРКИ ПРО ВСЕ, ВСЕ ПРО МАРКИ

ПОШТА ПРО РУХ ОПОРУ

МИНУЛО 25 років Міжнародній федерації учасників руху Опору. Цю федерацію створено 1951 року у Відні на I Установчій конференції учасників руху Опору, жертв і в'язнів фашизму. В ній представлено 55 організацій з 22 країн. Радянський комітет ветеранів війни входить до складу федерації з дня її заснування.

На відзнаку ювілею Міністерство зв'язку СРСР випустило поштову мініатюру (художник С. Арцименев). У центрі композиції в обрамленні лаврових віток зображено емблему федерації. На стрічці — ювілейна дата «25 років». Продовження тексту подано під малюнком. Марка багатокольорова.

Це не перша марка, присвячена Міжнародній федерації учасників руху Опору. Визволителем від фашизму, а не завойовником прийшов весною 1945 року в Німеччину наш солдат. На честь Радянської Армії в Берліні, в Трептов-парку, зведено знаменитий пам'ятник: солдат, котрий роздавив фашистську свастику, тримає на руках урятовану дитину. 1961 року на честь 10-річчя Міжнародної федерації учасників руху Опору (ФІР) було випущено марку № 2629. Головний елемент її малюнка — знайомий нам монумент (раніше він був зображений на радянських марках №№ 1609 і 1610, присвячених Стокгольмській відозві Постійного комітету Всесвітнього конгресу прихильників миру).

1971 року федерації виповнилось 20 років. Цю дату також було відзначено поштовою мініатюрою.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.

З НАШОГО КРАЮ

МИТЕЦЬ З МАРТОНОШІ

МОЖНА прямо-таки дивуватися: скількох талановитих людей дала нашій країні степова Мартоноша — і військових, і науковців, і державних та партійних працівників.

Ще один наш земляк, Борис Федосійович Герлован, став відомим. Нині він успішно працює театральним художником у Мінську, в Білоруському державному академічному театрі імені Янки Купали. За багаторічну творчу роботу його нагородили Грамотою Президії Верховної Ради Радянської Білорусії.

Народився наш земляк 25 грудня 1937 року. Після середньої школи блискуче закінчив Кишинівське художнє училище, а згодом — Білоруський державний театрально-художній інститут. На талановитого юнака звернули увагу. Дипломна робота — оформлення опери «Жовтень» В. Мураделі і вистави «Міщанин-шляхтич» Ж. Мольєра — викликала низку схвальних відгуків.

Серед інших робіт художника слід назвати передусім декорації до вистави «Одруження Бєлугіна» О. Островського, «Одолінь-трава» В. Любимова, «Хто сміється останнім» класика білоруської радянської літератури Кіндрата Крапиви. З особливим натхненням працював Борис Герлован над оформленням декорацій до вистави «Пам'ять серця» О. Корнійчука, де багато моментів перекликаються з власними переживаннями і спостереженнями художника в роки життя на Україні.

Кілька робіт Б. Ф. Герлована відібрано для музею театрального мистецтва.

Іван БОЙКО,
краєзнавець.

м. Новомиргород.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ТУ № 6

оголошує додатковий набір учнів

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ НАВЧАННЯ НА СПЕЦІАЛЬНОСТЯХ:

токар по металу, слюсар-інструментальник, слюсар механоскладальних робіт з обслуговуванням свердлувальних та агрегатних верстатів, слюсар по ремонту промислового устаткування, тесляр-верстатник, електрозварник, електромонтер по експлуатації електроустаткування.

На всі спеціальності приймають юнаків і дівчат, що мають освіту за 10 класів, віком до 25 років. Мінімальний вік для вступу на спеціальності «Електромонтер» і «Електрозварник» — 17,5 року.

Строк навчання — 10 місяців.

Учням, що встигають, виплачують стипендію в розмірі 30 карбованців на місяць, відмінникам навчання — 37 карбованців 50 копійок.

За виконані в процесі виробничої практики роботи учням додатково до стипендії нараховують 33 проценти від заробленої суми.

Кожний учень може поєднувати навчання в училищі з навчанням на підготовчих курсах для вступу до інституту.

Учні, які закінчили заклад з відзнакою, мають право вступати на вечірній відділ інституту поза конкурсом.

До училища молодь приймають без екзаменів.

В училищі постійно працюють такі гуртки: хоровий, танцювальний, художнього слова, духових інструментів, естрадний, технічної творчості.

До заяви про вступ слід додати атестат про середню освіту, свідоцтво про народження чи паспорт, довідки з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику зі школи, автобіографію, 6 фотокарток розміром 3×4 сантиметри, приписне свідоцтво, довідку про щеплення.

Звертатись на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефони: 2-35-31, 2-50-20, 2-35-81.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ. г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 11444, Індекс 61197, Зам. № 398, Тираж 59 700.